

Sygn. akt II K 404/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 stycznia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Puławach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący – sędzia S.S.R. Maciej Babiarcz

Protokolant – st. sekretarz sądowy Donata Gołaś-Gwarda

przy obecności Prokuratora:

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 8 grudnia 2015 r. i 26 stycznia 2016 r. w P.

sprawy **M. M.**, s. S. i Ł. z d. K., ur. (...) w P.

oskarżonego o to, że w dniu 27 lutego 2015 r. w m-ci W., woj. (...) prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy m-ki J. (...), nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości wynoszącym wg wyników kolejnych badań I-1,09 mg/l, II - 1,01 mg/l i III - 1,00 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu oraz wbrew orzeczonemu przez Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie, sygn. akt IV K 1184/12 zakazowi prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych obowiązującym od dnia 17 lipca 2012 r. do dnia 17 lipca 2015 r., tj. o czyn z art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 178a § 1 k.k.

orzeka:

I. oskarżonego **M. M.** uznaje za winnego tego, że w dniu 27 lutego 2015 r. w m-ci W., woj. (...) prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy m-ki J. (...), nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości wynoszącym wg wyników kolejnych badań I-1,09 mg/l, II - 1,01 mg/l i III - 1,00 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, będąc wcześniej prawomocnie skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie z dnia 30 stycznia 2013 roku, sygn. akt IV K 1184/12, tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 178a § 1 k.k. i za to na podstawie art. 178a § 4 k.k. skazuje oskarżonego na karę roku pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 10 (dziesięciu) lat;

III. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych, przy czym wydatkami obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 404/15

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 27 lutego 2015 r. M. W. (1) umówił się z klientem zamieszkałym w N., że odbierze od niego pojazd J. (...) o nr rej. (...). W tym celu udał się do W., by o pomoc w dostarczeniu samochodu poprosić M. M., który wykonywał w jego warsztacie dorywczo prace.

W drodze powrotnej z miejscowości N. do S. oskarżony M. M. prowadził pojazd J. (...). Po wyjechaniu z miejscowości Ł. oskarżony przyspieszył, zaczął wyprzedzać pojazdy przed zakrętem nie reagując na sygnały świetlne i dźwiękowe jadącego za nim M. W. (1). Prowadząc dalej pojazd M. M. na jednym z zakrętów drogi stracił panowanie nad pojazdem, wypadł z drogi,

a jego pojazd przewracając się względem własnej osi, a oskarżony wypadł z pojazdu przez boczną szybę po stronie kierowcy. M. W. (1) i przejeżdżający kierowcy ok. godziny 11:40 wezwali policję na miejsce zdarzenia i karetkę pogotowia.

(dowód: zeznania świadka M. W. (1), k. 11-12, 64-65v; M. R., k. 16, 65v; dokumentacja fotograficzna z miejsca wypadku, k. 37-42, protokół oględzin pojazdu oraz oględzin miejsca wypadku drogowego, k. 5-8);

W związku z podejrzeniem funkcjonariuszy, iż M. M. znajduje się pod wpływem alkoholu, został on po przewiezieniu do SP ZOZ

w P. poddany badaniu na zawartość alkoholu etylowego

w wydychanym powietrzu urządzeniem A. C. o numerze fabrycznym (...), posiadającym świadectwo wzorcowania ważne do dnia 24 marca 2015 r. Przeprowadzone badanie stanu trzeźwości M. M. wykazało, iż znajdował się on w stanie nietrzeźwości wynoszącym od godz. 11:57 do 12:25 - 1,09 mg/l, 1,01 mg/l oraz 1,00 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

(dowód: protokół użycia urządzenia kontrolno-pomiarowego, k. 3; świadectwo legalizacji ponownej, k. 4);

Oskarżony nie posiada uprawnień do kierowania pojazdami oraz posiada zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczony wyrokiem Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie z dnia 21 maja 2014 r., sygn. akt IV K 1184/12, którym to wyrokiem skazany został prawomocnie za dokonanie występku z art. 178a § 1 k.k. M. M. skazany został również za występki z art. 244 k.k. polegający na niezastosowaniu się do orzeczonego powyższym wyrokiem zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych wyrokiem Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie z dnia 21 maja 2014 r., sygn. akt IV K 193/14.

(dowód: karta karna M. M., k. 22, 56-57, odpis wyroku, k. 26, 30);

Sąd dokonał następującej oceny dowodów:

Oskarżony podczas przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym nie przyznał się do dokonania zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień. Wyjaśnienia oskarżonego, w części, w jakiej nie przyznał się do dokonania zarzucanego mu czynu są niewiarygodne. Zebrany materiał dowodowy, który wskazuje na sprawstwo oskarżonego jest bowiem jednoznaczny i nie budził wątpliwości, a oskarżony nie przedstawił żadnych dowodów przeciwnych.

Sąd w całości dał wiarę świadkom M. W. (2), M. R.. Świadkowie w ocenie Sądu zeznali szczerze i w sposób przekonujący, a zatem brak jest podstaw, aby te zeznania kwestionować, tym bardziej, iż są to osoby obce dla oskarżonego i nie zainteresowane rozstrzygnięciem w sprawie. Relacje M. W. (1) potwierdzają zeznania M. R., osoby obcej, przejeżdżającej przygodnie w okolicy, gdzie oskarżony rozbił pojazd J. (...). Ponadto zeznania świadka korelują z pozostałymi przeprowadzonymi w sprawie dowodami. Sposób prowadzenia pojazdu przez oskarżonego został bowiem udokumentowany protokołem oględzin miejsca zdarzenia i dokumentacją fotograficzną. Na marginesie jedynie należy zasygnalizować, że tezy przedstawione we wniosku dowodowym obrońcy, iż M. W. (1) miał wymuszać na oskarżonym prowadzenie inkryminowanego dnia pojazdu pod groźbą zwolnienia z pracy. W pierwszej kolejności wskazać wypada, że oskarżony na umowę o pracę zatrudniony nie był, a jedynie okazjonalnie pomagał w pracach w warsztacie oskarżonego. Kolejno wypada stwierdzić, że świadek I. W. nie potwierdziła żadnej z okoliczności przytoczonych we wniosku dowodowym obrońcy.

Sąd pominął zeznania świadka I. W. (k. 77-78), bowiem nie posiadała ona informacji przydatnych dla rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd uznał także za wiarygodne pozostałe zgromadzone w sprawie dowody z dokumentów. W ocenie Sądu nie budziła wątpliwości autentyczność przedstawionych dokumentów. Ponadto żaden dowód przeprowadzony w sprawie, w tym wyjaśnienia oskarżonego, nie podważał wiarygodności tych dokumentów jako środków dowodowych co do ich treści czy formy. Ostatecznie dodać wypada, że mimo, iż oskarżony nie został przebadany na zawartość alkoholu w

bezpośrednio po przybyciu funkcjonariuszy na miejsce zdarzenia o godz. 11:40, to badanie przeprowadzono po jego dowiedzeniu do SP ZOZ w P. o godz. 11:57 (k. 3). Do protokołu badania stanu trzeźwości oskarżony podał, iż w dniu 26 lutego 2015 r. spożywał wódkę i nie pamięta ilości spożytego alkoholu. Uwzględniając jednak, iż badanie stanu trzeźwości miało miejsce po dwudziestu minutach od chwili wezwania interwencji, a po półtorej godzinie od momentu zdarzenia i w tym czasie M. M. znajdował się już w stanie eliminacji alkoholu z organizmu (stężenia malejące od 1,09 mg/l do 1,00 mg/l), fakt, iż w momencie zdarzenia znajdował się w stanie nietrzeźwości nie może nasuwać wątpliwości.

Sąd Rejonowy w Puławach zważył, co następuje.

Mając na uwadze analizę i ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego uznać należy, iż wina oskarżonego nie budzi wątpliwości. Po przeprowadzeniu całokształtu zebranych dowodów uznać należało, że zebrany materiał dowodowy był w realiach niniejszej sprawy jednoznaczny.

Analizując kwalifikację prawną tego czynu należy wskazać, iż odpowiedzialności karnej z art. 178a § 1 k.k. podlega sprawca, który prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, znajdując się w stanie nietrzeźwości.

Stan nietrzeźwości definiuje przepis art. 115 § 16 pkt 1 i 2 k.k. Zachodzi on wówczas, gdy zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość, bądź zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość.

Stosownie zaś do treści art. 178a § 4 k.k., jeżeli sprawca czynu określonego w § 1 był wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo dopuścił się czynu określonego w § 1 w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat.

Jak wynika z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, oskarżony w dniu zdarzenia kierował samochodem w ruchu lądowym – tj. po drodze publicznej w miejscowości W.. Nie ulega również wątpliwości, że w chwili kierowania tym pojazdem był on w stanie nietrzeźwości. Kierując tym pojazdem był w pełni świadomy faktu, iż wobec niego aktualny jest prawomocnie orzeczony zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych oraz że był już wcześniej trzykrotnie karany za jazdę pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości.

Wina oskarżonego nie budzi wątpliwości. W chwili popełnienia tego czynu oskarżony był człowiekiem w pełni dojrzałym, mogącym rozpoznać znaczenie tego czynu i pokierować swym postępowaniem. Jako osoba uprzednio karana w pełni zdawał sobie sprawę, iż takie zachowanie jest karalne. Miał przy tym możliwość zachowania się zgodnego z prawem. Nie zachodziła również żadna okoliczność wyłączająca jego odpowiedzialność lub winę. Oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim dokonania tego czynu. Miał bowiem świadomość, że spożył alkohol przed podjęciem jazdy samochodem i alkohol ten wprowadzi go w stan nietrzeźwości.

Zarzucając mu występku dopuścił się umyślnie. Świadczy o tym już fakt, iż przyznał w protokole badania stanu trzeźwości, iż dzień wcześniej spożywał alkohol w postaci wódki.

W konsekwencji Sąd przypisał oskarżonemu M. M. popełnienie czynu wyczerpującego dyspozycję art. 178 a § 1 k.k. w zw. z art. 178a § 4 k.k.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd miał na uwadze jej cele w zakresie indywidualnego i społecznego oddziaływania oraz stopień społecznej szkodliwości zarzuconego mu czynu.

W ocenie Sądu Rejonowego czyn popełniony przez oskarżonego charakteryzuje znaczny stopień społecznej szkodliwości.

O znacznym stopniu społecznej szkodliwości świadczą następujące okoliczności z art. 115 § 2 kk.:

- rodzaj i charakter naruszonego dobra – przestępstwo popełnione przez oskarżonego było skierowane przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji;
- rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody – w wyniku tego przestępstwa oskarżony wyrządził znaczną szkodę materialną, doprowadzając do całkowitego zdemastowania powierzonego mu pojazdu, nadto swoim zachowaniem stworzył stan poważnego zagrożenia dla innych uczestników ruchu drogowego oraz okazał lekceważenie dla prawomocnego wyroku Sądu wydanego w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej;
- sposób i okoliczności popełnienia czynu – oskarżony kierował samochodem w ruchu lądowym, znajdując w stanie nietrzeźwości, nie stosując się przy tym do orzeczonego wobec niego prawomocnym wyrokiem Sądu zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych oraz będąc uprzednio skazany za czyny z art. 178a § 1 kk. w zw. z art. 178a § 4 k.k.;
- postać zamiaru – oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim dokonania tego czynu.

Jako okoliczność obciążającą Sąd uznał również wielokrotną karalność oskarżonego, w tym za występki z art. 244 k.k. (wyrok Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie w sprawie IV K 193/14, za czyn dotyczący również prowadzenia pojazdu mechanicznego).

W konsekwencji Sąd wymierzył oskarżonemu na podstawie art. 178a § 4 k.k. karę roku pozbawienia wolności.

Mając na uwadze powyższe uznano, że kara roku pozbawienia wolności, jest w stanie spełnić cele kary w stosunku do oskarżonego, zarówno w zakresie kształtowania jego należytych postaw w ramach prewencji indywidualnej jak i kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa w kontekście prewencji generalnej. Kara wymierzona w takiej wysokości pozostaje w adekwatnej relacji do wagi i charakteru popełnionego przez oskarżonego przestępstwa. Znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu, jakiego dopuścił się oskarżony, przesądzał za wymierzeniem kary izolacyjnej, nadto zastosowanie warunkowego zawieszenia kary nie wchodziło w rachubę wobec braku dowodów na istnienie okoliczności wskazanych

w art. 69 § 4 k.k. Zgodnie z tym przepisem wobec sprawcy przestępstwa z art. 178a § 4 k.k. Sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary jedynie w szczególnie uzasadnionych wypadkach. Istnienia takich sytuacji nie sygnalizował ani sam oskarżony, ani jego obrońca.

W realiach, zatem niniejszej sprawy Sąd uznał, że jedynie pozytywne efekty w postawie oskarżonego może przynieść jego izolacja. Zasadne byłoby wobec tego orzekanie kary bezwzględnej pozbawienia wolności skoro waga czynu, okoliczności jego popełnienia i wielokrotna uprzednia karalność za tym przemawiały. Nie można nie wspomnieć, że wobec oskarżonego już trzykrotnie orzekano kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania (w sprawach Sądu Rejonowego Lublin - Zachód w Lublinie IV K 1184/12 oraz IV K 193/14, a także Sądu Rejonowego w P. (...)). Tym samym też oskarżony trzykrotnie już swoim postępowaniem zadał kłam tezie, że niewykonanie wobec niego takiej kary doprowadzi do osiągnięcia celów kary i nie powróci on do przestępstwa. Jasnym jest więc, że orzeczenie wobec M. M. kary o charakterze łagodnym miało by wpływ zdecydowanie odbiegający od ustawowo określonych celów kary, oddziaływałoby bowiem negatywnie na społeczną ocenę wymiaru sprawiedliwości i słuszności orzekanych kar, a w samym oskarżonym ugruntowałyby poczucie bezkarności i lekceważenia porządku prawnego oraz organów wymiaru sprawiedliwości. Jak widać bowiem takie właśnie skutki przyniosło wymierzanie wobec oskarżonego kar probacyjnych. Z tych względów Sąd uznał karę roku pozbawienia wolności za adekwatną z jednej strony do ujawnionych na rozprawie okoliczności łagodzących, a z drugiej strony do tych dla oskarżonego niekorzystnych.

W sprawie nie ujawniono okoliczności o charakterze łagodzącym dla oskarżonego.

Przepis art. 42 § 2 k.k. stanowi, że w razie skazania osoby uczestniczącej w ruchu za przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu

w komunikacji (a takim jest między innymi przestępstwo określone w art. 178 a § 4 k.k. w zw. z art. 178 a § 1 k.k.) Sąd orzeka zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych albo pojazdów mechanicznych określonego rodzaju, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa był w stanie nietrzeźwości. Przepis art. 43 § 1 k.k. stanowi, że zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeka się na okres od roku do 10 lat.

Zważyć należy, że przesłanką, którą powinien kierować się Sąd orzekający przy określaniu długości okresu na jaki orzeczony zostanie środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych jest zawsze zagrożenie, które mogłoby w przyszłości spowodować prowadzenie pojazdu mechanicznego przez daną osobę. Zakres, a także czas trwania zakazu zależy od stopnia zagrożenia, jakie może stwarzać powrót sprawcy do ruchu, ten zaś oceniać należy na podstawie okoliczności rozpatrywanego przypadku, przyczyn, które do niego doprowadziły, sposobu prowadzenia pojazdów mechanicznych, a także rodzaju i wagi naruszonych zasad bezpieczeństwa oraz innych okoliczności wskazujących na stosunek sprawcy do obowiązujących zasad bezpieczeństwa, na jego stopień poczucia odpowiedzialności. Mają tu również znaczenie także cechy osobowości sprawcy oraz doświadczenie w prowadzeniu pojazdów mechanicznych. Pamiętać jednak trzeba, że decydującym będzie tu zawsze stopień zagrożenia dla ruchu ze strony sprawcy. Im większe jest to spodziewane zagrożenie, tym dłuższy winien być okres obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. R. legis orzeczenia zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych polega bowiem na tym, by osoby nie przestrzegające zasad bezpieczeństwa, zagrażające bezpieczeństwu ruchu czy to z braku wyobraźni, czy z braku poczucia odpowiedzialności - z ruchu tego wyłączyć. Jest to najskuteczniejszy sposób wzmocnienia bezpieczeństwa na drogach, zmuszenia naruszających zasady bezpieczeństwa do ich przestrzegania w przyszłości,

a nadto przekonania wszystkich uczestników ruchu o potrzebie bezwzględnego podporządkowania się ustanowionym zasadom ruchu (wyrok SN z dnia 24 kwietnia 1982 r., V KRN 106/82, OSNPG 1982, nr 8-9, poz. 108).

Kierując się powyższymi kryteriami Sąd Rejonowy uznał, że w przedmiotowej sprawie zasadne będzie orzeczenie wobec oskarżonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 10 lat. Sposób dokonania czynu przez oskarżonego, rażące i umyślne wykroczenie przeciwko zasadom bezpieczeństwa w ruchu drogowym, stwarzanie realnego zagrożenia dla życia innych uczestników ruchu drogowego wskazuje, że M. M. jest osobą całkowicie nieodpowiedzialną oraz niebezpieczną. Orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów o łagodniejszym wymiarze nie znajduje żadnego usprawiedliwienia w okolicznościach ujawnionych w toku rozprawy głównej.

Na mocy art. 624 § 1 k.p.k., mając na względzie trudną sytuację majątkową oskarżonego, uzyskującego niskie dochody jedynie z prac dorywczych, Sąd zwolnił go od ponoszenia kosztów postępowania karnego, obciążając nimi Skarb Państwa.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w sentencji wyroku.